

os saameget for denne Sag, og ikke ere sikke paa at faae Sæde i denne høitærede Forsamling til næste Sessjon, vilde være beroligede ved at have opnaaet Noget, som viser, at disse Forhold, som vi ansee for skadelige, endelig engang skulle begynde at ordnes paa en rigtigere Maade. Vi havde nemlig tænkt os det næsten som en Umulighed, at denne Bemyndigelse paa eengang kunde berøves Finantsministeriet, saa at ikke alene alle Indskud paa den svævende Statsgjælb skulde opføre, men at endog saa Finantsministeren kunde pludselig komme til at udbetale alt derpaa Indestaaende. Vi kunne ikke tænke os, at et saadant Forslag kan komme paa eengang, men vi antage, at det maa skee gradviis, og derfor have vi troet, at den mildeste Maade at begynde paa, vilde være den i vort Ændringsforslag antydede. Vi tillade os derfor atter at anbefale dette Forslag til det høitærede Things nøiere Overveieelse.

Finantsministeren: Det var vistnok med megen Jøie, at det ærede Medlem blandt Forslagsstillernes Tal, som nu havde Ordet, selv fremhævede, at det nu foreliggende Forslag ikke væsentligt afviger fra det, som Thinget ved Sagens anden Behandling forfastede; jeg troer, at det er en fuldkommen rigtig Betragtningssmaade af det ærede Medlem; hvorvidt det imidlertid kan være anbefalende for Forslaget, maa jeg ganske henstille. Men denne hans Øtring har gjort det muligt for mig at fatte mig saameget kortere, for at gjøre opmærksom paa, at der ved dette Ændringsforslag tilstregtes det Samme, som det, der blev forkastet sidst, da Sagen var for. Jeg maa dog endnu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det dog ikke ganske forholder sig saaledes, som den ærede Forslagsstiller har antaget, at man derved skulde have imødekomet de Betæneligheder, som Finantsministeren havde ved at gaae ind paa det Forslag, der blev forkastet ved Sagens anden Behandling. Han har i saa Henseende yttret, at Finantskassen, efter det nu stillede Ændringsforslag, vilde i det Væsentlige kunne gjøre Regning paa de samme Indtagter, som den vilde faae efter Lovudkastet, i det paaafølgende Finantsaar, idet nemlig begge Terminers Indbetalinger i

Sparekasserne, ifølge Ændringsforslaget, vilde kunne indflyde i Statskassen. Det er nu vel ganske rigtigt, at de væsentligste Indbetalinger saavel som de væsentligste Udbetalinger, der passere Finantshovedkassen for Sparekassernes Bedkommende, skee til Terminerne; men det forholder sig ikke ganske rigtigt, naar den ærede Forslagsstiller antager, at man, ved at bestemme Terminen, med hvilken Bemyndigelsen for Finantsministeren til at modtage Indskud fra Sparekasserne skal ophøre, til 1ste Januar 1854, vil vinde at faae Indbetalingerne for December Termin med; thi, som bekendt, drage Terminsforretningerne sig meget langt ud over den 11te December. De Udbetalinger, der for Statskassens Bedkommende staae i Forbindelse med Terminen, finde vel ordentligviis Sted før Terminen eller i det Seneste til selve Terminen, men Indbetalingerne til Statskassen fra Sparekasserne, som atter foranlediges ved nye Midlers Indgaaen i disse, ville derimod ikke skee saa hurtigt, at man kan antage, at de for den væsentligste Deel vilde være indgaaede inden den 1ste Januar.

Naar den ærede Forslagsstiller, som motiverede Ændringsforslaget, har anført som Argument for dette, at det høitærede Things Medlemmer, der ere uvisse om, hvorvidt de i en følgende Sessjon endnu maatte beklæde denne Stilling, ved at antage Forslaget vilde kunne sikke sig, at den Ansættelse, de nu maatte have om denne Sag, vil være kommen til Gyldighed, hvorimod de under den modsatte Forudsætning, naar det Forslag, som foreligger, ikke bliver antaget, vilde være uvisse derom; saa tør jeg vel for det Første ganske henstille til det ærede Things egen Bedømmelse, om det, selv forudsat, at der kunde være nogen Uvisshed i saa Henseende, vil finde det rigtigt, paa denne Maade at foregribe den kommende Tid; men dernæst skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man dog alligevel ikke opnaaer Noget derved; thi, hvis s. Ex. Regjeringen og den næste Gang sammentradende Rigsdag kom til den Ansættelse, at det var ønskeligt for Finantsterne fremdeles at modtage Sparekassens midler paa samme Maade som hidtil, saa vilde der dog ikke være Noget tilhinder for, at der paa næste Rigsdagssmøde kunde forelægges et